

Моје срце куца за Косово

Косово, валовито Косово и Метохија... У мислима грлим постојбину сваког Србина, желим да стиснем на груди сваки педаљ земље до које допире мој глас. У мени немир влада, јер знам да тамо плаче неко. Уз страх, тугу и снове, неко се још увек нада животу бољем. О, Србијо, шта си доживела! Делови земље ти, као гране дрвета, осушене висе о њега. Корен ти је већ дубоко задро међ' туђе. Плодови трули, савели... Док они зрели, који су удахнули ваздух живота, су однесени виром ветрова далеко, ко зна где.

Патња ми срце пара, али мисли и глас ме воде далеко, ближе, не само пољу и месту где је проливена крв за моју земљу, већ духовном корену српског бића, без којег српство губи и самосвојност и самобитност. Управо на том месту су изникли Косово и Видовдан као плод светосавља. Светосавско-косовски идеал је био идеал верности Богу, отаџбини, роду и постао свесрпски идеал, а Косово је било деоница која је разлучивала веру од невере. Косово је било и остало јуначка и бескомпромисна одбрана своје вере, свога рода, своје отаџбине, свога дома! Видовдан није данас само подсећање на јунаке погинуле на Косову пољу, већ је у исто време и надахнуће за очување косовских идеала и позив на узбуну, да се бране српска гробља и манастири, српска села, цркве и домови! Не заборавимо где смо рођени, где је нам је колевка! Не дозволимо светским агресорима и душманима да узму оно што нама припада, оно због чега сваки Србин треба да се диви, да воли и да се бори! Косово није само наслов у новинама. Косово су и српске народне песме, дивне фреске и иконе српских манастира. Косово су и „књиге староставне“, стари рукописи и повеље, које су опстале иако су прошле кроз пепео и жар. Косово је тајна. Косово је трајно. Косово је бисер и надахнуће родољуба, недодирљиво и тако рањиво осећајно. Косово је јако и недостижно у даљини погледа и жеља. Оно је утемељено постојаношћу и дубином својих корена, историјским и културним наслеђем, националном свешћу. Оно је у висинама и дубинама рађања и умирања, оно је осмех и суза, радост и бол, буђење и суђење, немир мира и мир немира, постојаност у зачетом семену!

Волео бих да је све ово лаж. Да је то само поље и да се о њему не прича ништа. Да косовски божури промене име, да манастири на крилима анђела одлете далеко, изван додира и утицаја „моћних“ људи. Али док постоји и тако дрско стоји, ја са мојом речју ћу се чути далеко! Борићу се својим срцем за наше родно место, за наш крај, наша поља и ливаде, њиве и воћњаке. Борићу се, јер моје срце куца за КОСОВО !